

Čís. 9111.

Bylo-li usnesením exekučního soudu za vnucené správy uloženo dlužníku, by část místností jím obývaných vyklidil za účelem pronájmu třetí osobě, jest tuto třetí osobu považovati za účastníka exekučního řízení, oprávněného k žádosti o vyklizení dlužníka. Bylo-li této žádosti exekučním soudem vyhověno, jest rekurs dlužníka nepřipustným (§ 132, první odstavec, ex. ř.). Třetí osobě nelze přisouditi útraty proti dlužníku.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1929, R I 599/29.)

V exekuční věci vymáhajícího věřitele, berního úřadu v L. v zastoupení čsl. eráru, proti dlužníku Arnoštu P-ovi vnucenou správou dlužníkova domu bylo nařízeno usnesením ze dne 20. listopadu 1926 dlužníku, jenž byl podle § 105 ex. ř. obmezen v bydlení na tři pokoje s kuchyní, by ostatní jím používané místnosti uvolnil pro exekuční podstatu za účelem jejich pronájmu, a byla usnesením ze dne 5. února 1927 přijata nabídka firmy H. na pronájem těchto místností ode dne 1. března 1927 a současně bylo vysloveno, že má dlužník místnosti vyprázdniti, jinak že budou vyprázdněny na jeho náklad. Dne 30. června 1927 nařídil exekuční soud předání místností za účelem pronájmu od 15. srpna 1927, ale pak od výkonu za souhlasu vymáhajícího věřitele i firmy H. na tři měsíce upustil. Teprve dne 12. března 1929 navrhla firma H., by jí svého času vnuceným správcem pronajaté místnosti byly vyprázdněny, by nucené vyklizení bylo nařízeno a výkonným orgánem provedeno. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu a napadené usnesení, pokud jím byla zamítnuta žádost firmy H., by bylo provedeno usnesení soudu první stolice ze dne 5. února 1927 a místnosti v tomto usnesení uvedené a dosud dlužníkem používané byly nuceně vyklizeny, zrušil a rekurs dlužníka, podaný v této příčině do usnesení soudu první stolice, odmítl; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl; návrh firmy H. na přisouzení útrat dovolacího rekursu zamítl.

Důvody:

Usnesení ze dne 20. listopadu 1926 jest usnesením exekučního soudu podle § 105 ex. ř., které podle § 132 čís. 2 ex. ř., pokud jím byl určen rozsah obytných místností, jež mají býti ponechány dlužníku, nepodléhá rekursu, a usnesení ze dne 5. února 1927, pokud jím bylo dlužníku nařízeno, že má místnosti vyprázdniti, jinak že budou vyprázdněny na jeho náklad, jest opatřením podle § 99 třetí odstavec ex. ř., které podle § 132 první odstavec ex. ř. rovněž nepodléhá rekursu. Povinností exekučního soudu bylo, by podle § 16 první odstavec ex. ř. vykonal z úřední moci obě usnesení, by místnosti, jež měly býti podle § 105 ex. ř. uvolněny pro exekuční podstatu, dal z úřední povinnosti výkonným orgánem vykliditi a je vnucenému správci podle § 99 třetí od-

stavec ex. ř. odevzdati za účelem jich vydání firmě H. jako soudně schválenému nájemci. To sice exekuční soud učinil a dne 30. června 1927 předání místností za účelem pronájmu nařídil, ale pak od výkonu za souhlasu vymáhajícího věřitele i firmy H. na tři měsíce upustil. Po uplynutí více než tří měsíců navrhla firma H., neoznačujíc se ani jako vymáhající věřitelka, dne 12. března 1929, by jí svého času vnučeným správcem pronajaté místnosti byly vyprázdněny, poněvadž dlužník místnosti ty nevyprázdnil, naopak je má uzamčeny, by nucené vyklizení bylo nařízeno a výkonným orgánem provedeno. Žádost firmy H. není tedy exekučním návrhem, nýbrž jest žádostí o provedení výkonu, jenž měl býti nařízen z úřední povinnosti; nemělo s ní tedy býti naloženo jako se samostatnou exekuční žádostí, nýbrž měla býti připojena ke spisům vnučené správy a výkon firmou požadovaný měl býti nařízen. Proto není firma H. vymáhající věřitelkou, nýbrž jest jen účastnicí vnučené správy, již se stala tím, že schválením exekučního soudu nabyla proti exekuční podstatě nároku, by jí jako soudně schválené nájemnici, jejíž nabídka byla přijata usnesením ze dne 20. listopadu 1926, byly dlužníkem používané místnosti k nájemnímu používání odevzdány. Jako účastníci jí příslušelo právo k této žádosti, již ve skutečnosti soud prvé stolice vyhověl, a také jí přísluší právo k dovolacímu rekursu, an rekursní soud její návrh zamítl, mylně jej považovav za samostatný návrh exekuční a nakládav s usnesením ze dne 20. listopadu 1926, jako kdyby to byl exekuční titul, což ze žádosti vůbec neplynulo. Z řečeného plyne, že dlužníkův rekurs jest podle § 132 prvý odstavec pokud se týče čís. 3 ex. ř. do usnesení soudu prvé stolice nepřípustný potud, pokud bylo exekučním soudem rozhodnuto o výkonu vyklizení místností pronajatých firmě H. Proto měl býti rekursním soudem odmítnut a, když se tak nestalo, bylo dovolacímu rekursu v této příčině vyhověti.

Pokud byly soudem prvé stolice přisouzeny firmě H. útraty jejího návrhu, stalo se tak neprávem, poněvadž tato firma není exekuční stranou a nemůže se odvolávat na ustanovení § 74 ex. ř. Nemůže se ani jako účastnice odvolávat podle § 78 ex. ř. na ustanovení § 41 c. ř. s. proti dlužníku, poněvadž dlužník její útraty nijak nezavinil. Nebylo tedy lze v této příčině bezdůvodnému dovolacímu rekursu vyhověti. Z téže příčiny bylo také zamítnouti návrh firmy H. na přisouzení útrat dovolacího rekursu.

Čís. 9112.

Na odbytné vdovy proti Úrazové pojišťovně dělnické (§ 7 čís. 2, druhý odstavec, zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888) nelze vésti exekuci.

(Rozh. ze dne 14. srpna 1929, R II 258/29.)

Soud prvé stolice povolil exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky příslušející dlužnici proti poddlužníku (Úrazové